

[Finansministeren.]

brejde staten. Det forhold gør imidlertid, at staten kan være lønførende for visse grupper af kvindelige arbejdere. Noget af det samme møder vi på kontorområdet, hvor staten betaler samme løn til mandlige og kvindelige kontorfunktionærer for samme arbejde. Sådan forholder det sig ikke på det private arbejdsmarked; det fremgår af lønstatistikken.

Sammenfattende må jeg afvise, at staten, som nævnt af hr. Tange, skulle være urimeligt lønførende generelt i forhold til det private arbejdsmarked. Jeg har nævnt nogle årsager til, at der her og dér kan fremdrages eksempler på forholdsvis høje lønninger inden for statens område, og jeg vil gerne gentage, at disse områder til stadighed er under overvejelse med henblik på at nå balance, og ved de overenskomstforhandlinger, der skal finde sted ved forlængelseslovens udløb, vil sådanne spørgsmål indgå i forhandlingerne. Det er mit direkte svar på hr. Tanges spørgsmål.

Tange (FP):

Det glæder mig, at finansministeren vil se på lønningerne, når overenskomsterne udløber og der skal foretages nye lønforhandlinger. Jeg er også godt klar over, at staten tidligere, da der var fuld beskæftigelse, kunne døje med at få arbejdskraft på grund af de høje lønninger, der var på det private arbejdsmarked. Men tiderne er jo blevet anderledes nu, og det er mig bekendt sådan, at mange steder ude på det private arbejdsmarked er lønningerne rent faktisk faldet en hel del. Derfor mener jeg også, det må være rimeligt, at lønningerne inden for det offentlige falder.

I øvrigt kan jeg sige, at der er urimelige lønforskelle. Jeg kan her henvise til den artikel, der var i Berlingske Tidende for den 9. september 1975, hvor Max Harvøe, formanden for HK, erkender, at der er en lønforskel mellem privat ansatte og offentligt ansatte, men han finder blot, at denne lønforskel er rimelig, bl. a. på grund af det ansvarsfulde arbejde, der skal udføres inden for det offentlige. Men jeg tror bestemt ikke, at folk inden for det private erhverv kan acceptere det argument, at det arbejde, der udføres inden for det offentlige, er mere ansvarsfuldt end arbejde for private. Med

den lønføring, der efterhånden er inden for det offentlige, kan vi komme ud for, at alle dygtige unge ligefrem står i kø for at komme ind til det offentlige, sådan at erhvervslivet får den ringeste og dårligste arbejdskraft. Mig bekendt er det sådan, at når der søges en lærling til en kontorplads i stat og kommune — og vi ser det jo også, når der skal søges en folketingsbetjent herinde — er der formelig tale om køer af personer, der søger stillingerne; folk er meget ivrige for at komme ind til staten, hvor man har de mange fordele ud over det rent lønmæssige. Arbejdet er mange gange mere behageligt, det er en mere behagelig arbejdsgiver, man har.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg skal kun gøre den enkelte tilføjelse, at det desværre ikke alene er foran statens arbejdssteder, at der er lange køer for tiden, og det skyldes som bekendt ikke alene lønnen, men det skyldes arbejdsløsheden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ebba Strange* (SF) til socialministeren:

„Vil ministeren opslå stillingerne som formænd for amtsankenævnene, når de skal endeligt besættes pr. 1. april 1976?“

(Spm. nr. 42).

Skriftlig begrundelse.

Ved den midlertidige besættelse af stillingerne som formænd for amtsankenævnene, der er foretaget pr. 1. oktober d. å., er socialministerens udpegning sket på baggrund af forslag fra de enkelte amtsråd. Hvilke overvejelser de enkelte amtsråd har gjort sig, inden de fandt frem til deres forslag, er det naturligvis umuligt at udtale sig om. I fem af landets amter er valget faldet på amtmanden. Ankenævnene må anses for at få en ganske overordentlig stor betydning i det sociale system, da det er den ankeinstans, der ligger nærmest brugerne, og da det i visse sager er sidste ankeinstans.

SF's forslag om forbrugerrepræsentation i nævnene og ret til personligt fremmøde for brugerne vandt desværre ikke tilslutning i folketinget. Så meget mere grund er der derfor til nu at gøre, hvad der er muligt,